

LA COVA DEL PARPALLÓ

Carles Miret Estruch
Edicions Tivoli i Ajuntament
de Gandia
2015, 70 Pàgs.

El patrimoni és l' herència que ens han deixat les poblacions que han viscut abans de nosaltres, són els nostres orígens, és la nostra història i cal posar-la en valor, conèixer-la i difondre –la perquè les noves generacions la coneguen, la respecten i l' aprecien.

La cova del Parpalló és el jaciment amb art moble paleolític més important del País Valencià (i del registre arqueològic mundial d'

aquestes característiques) no sols per la seua seqüència estratigràfica o per què fora un dels primers jaciments arqueològics a excavar-se, sinó per què són les primeres mostres d'art de la humanitat prehistòrica a les nostres terres, fa uns 23.000 anys, quan res era com és ara.

Però per desgràcia, aquesta meravella de jaciment, així com el seu entorn, estava abandonat, sense cap projecte de posada en valor. Acadèmicament havien rebut una atenció especial, sobretot les més de 6000 plaquetes de pedra calcària amb animals i signes gravats i pintats, així com altres restes lítiques o de fauna, però el gran públic desconeixia aquesta autèntica finestra al nostre passat prehistòric.

Després de mesos de gestions i treball, el 2014, s'obrí a Gandia una exposició monogràfica sobre el jaciment i un cicle de visites guiades regulars perquè el gran públic poguera accedir a la cova.

L'autor del llibre, l'arqueòleg gandià Carles Miret, es jutge i part d'aquesta feina, ja que juntament amb altres companys, va coordinar amb Ricardo Sánchez Uribe tota la feina de recopilació de dades per a l'exposició, l'obertura de la sala sobre la cova al Centre d'interpretació del Paratge Natural Parpalló – Borrell i va treballar de guia explicant magníficament aquest jaciment que

en el primer mig any ja va ser visitat per gairebé 5000 persones, incloent grups escolars i tota classe de visitants en general.

Miret posa a l' abast d'un ampli públic les explicacions sobre la cova, els plafons que hi ha per seguir la ruta fins al jaciment i la història de la investigació sobre el mateix.

El volum que presentem, es divideix en diferents capítols:

En el primer d'aquests ens parla de l'entorn geogràfic de la Cova del Parpalló, un paisatge que ens evoca aquelles valls plenes d'herbívors (cabres munteses, urs, cabirols, cavalls, cérvols...) i altres espècies d' animals avui ja desaparegudes.

En un segon i tercer capítol, podrem llegir la història de la investigació sobre el jaciment, així vegem com investigadors de la talla de Breuil, Pericot o Valentín Villaverde, autèntics primers espases de la investigació prehistòrica a les nostres terres han treballat al jaciment o sobre les restes excavades.

Miret ens descriu més endavant la seqüència estratigràfica que ens han donat les excavacions que va dirigir Lluís Pericot entre els anys 1929 i 1931. Els resultats d'aquestes excavacions es van publicar en extens l'any 1942, tot sent un dels registres

arqueològics més importants de tota la façana mediterrània.

El següent capítol ens descriu la troballa més gran d'art paleolític al País Valencià, les plaquetes amb dibuixos de cérvols, urs i altres animals que poblaven les praderes de la Safor i la Marina Alta al llarg d'una etapa del Paleolític Superior (entre el 18.000 i el 10.000 anys).

Seguidament podem veure com algunes d'aquestes espècies prehistòriques han arribat en alguns casos fins els nostres dies, per descomptat amb canvis morfològics que Miret ens explica perfectament.

En l' ultima part del llibre, l'autor, posa sobre la taula les perspectives de futur, com ens diu al text "més de 500 generacions van passar per la cova", esperem que 500 generacions més puguen gaudir d'un dels jaciments prehistòrics més importants del món en el seu gènere.

Aquesta obra es complementa amb una acurada i exhaustiva bibliografia sobre les publicacions realitzades sobre el jaciment i un glossari molt complet, on visitants i turistes podran trobar tot el vocabulari relacionat en l'estudi de la prehistòria i l' arqueologia.

Aquest llibre té com a objectiu servir de guia interpretativa per a

visitants del jaciment, estudiants universitaris o qualsevol persona que vulga apropar-se al nostre passat.

Per concloure, cal dir que, “qui perd els orígens, perd la identitat” per això, hem de seguir investigant el nostre passat, estudiant les restes que les cultures i les persones que abans de nosaltres van xafar el nostre territori ens van deixar i valorar tota aquesta herència en la seua justa mesura.

Josep Antoni Ahuir Domínguez
Arqueòleg